

„Pentru cine strânge foc, avem apă destulă!”

*(Din circulara dată în vederea alegerilor
de d. general Văitoianu.)*

Englezii

Pe cînd lumea a ajuns la întruniri permanente ca să trezească pe Cel ce 'și a luat, cu jurămint, îndatorirea de a pazi constituția, geambașii dau pe brînci ca să alcătuiască, pentru mîine, guvernul care să întindă mușumana peste depozitele lăsate de nemți de la Dunăre pînă la Carpați.

Așa, la Vlașca, s'au depus cinci liste de candidați și cu a germanilor, șase.

Candidează, din partea liberalilor, d. I. T. Ghica, comisionarul care a lerga la centru pentru fie care potlogărie descoperită în vilaiet—și d. Iuca, prefectul-girant al cîrdășiei, care a luat în întreprindere Vlașca, bez Teleormanul. Că din cinci liste, patru sunt ostile guvernului, este un amănunt asupra căruia nocabulipsește generalul Brătianu să se oprească, fiind că nici una din aceste patru liste nu e sprijinită de Komandantură—și lucrurile, cel puțin deocamdată, merg ibrișim.

Ce se va petrece în ziua scrutinului, vom înregistra la vreme.

Interesantă este lista cealaltă, și este interesantă nu numai pentru că este patronată de Mackensen prin logofătul Căcău, reprezentantul lui Pinkhofs pentru Valahia, ci, mai ales, prin numele, de mult ilustre, ale celor ce o compun.

Așa, la Cameră, șeful de cabinet al lui von Tuelff sprijină pe d-nii Karnabatt și C. Maltezeanu, figuri în privința cărora nu e nevoie de făcut propagandă. Poporul, se înțelege, nu se va codi ca să dea sufragiile acestor stilpi ai demnității naționale, sprijinitori cu trup și suflet ai integrității idealului de veacuri al neamului românesc. Socotesc că e destul să se afle, la Vlașca, cum că, din partea minorității nemțești, candidează Karnabatt și Maltezeanu, pentru ca norodul să voteze și pe Czernin.

O observație, în treacăt: Karnabați, afară de candidatul d-lui Marghiloman, mai sunt, cum știți, și prin alte... urne; Maltezeni, apoi, sunt pretutindeni, afară de... undetrebue. S'au pus, dar, și nemții pe fundat dinastii—ca să concureze, poate, pe cea de la Florica.

Imi place, însă, delicateta cu care procedează teful față de dame.

Temîndu-se ca nu cum-va, la o alegere următoare, să se dea, cum pare a fi curentul, drept de vot și femeilor, prepusul lui Mackensen a pus acum, pentru Senat, candidatura d-lui Aristide Pulopol, candidatură, care, cînd propaganda electorală se va face de către sexul frumos, ar fi, ori și cum, mai greu de popularizat.

Mai acum cîți-va ani era, la Eforie,

un teatru de varietăți. O unguroaică, îmbrăcată aproximativ, zicea, franțuzește: pe Eloise et Abélard; un grec, prestidigitator american, scotea gologani din nasul șefului de orchestră; un negru, mîncă găini vii—dar „le clou du spectacle” erau doi englezi cari făceau, cu talent și cu savoir faire, ceea ce încearcă să facă acum alter ego al lui Căcău.

Unul din englezi intra în scenă, în costum de bébé, și începea să cînte cu o trestie la capătul căreia era lipită o hîrtie de țigară. Pe cînd muzicantul scotea efecte ștrașnice din fluieru-i de trestie, cel-lalt englez venea cu o scîndură și, ca să-și facă comparsul să tacă și să asculte ce vrea să-i spuie, el începea să-încare cu scîndura la partea care servește de obraz germanofililor. Și trăgea cu nădejde, cu zel, cu entuziasm, de credeai că-l desgrădinează pe cîntăreț—pe cînd acesta, ca d. Marghiloman acum, își continua muzica fără să mișce din sprinceană măcar, par'că loviturile luau contact cu... obrazul Kaiserului nu cu al lui.

După o duzină de lovituri, cari, ar fi dărîmat catapeteasma dela Albatros, artistul își isprăvea cîntecul, și, ca cum i'ar fi bătut cine-va în ușă, striga:

— Entrez!

LISTA...

...pungașilor depozitari de ziare cari, cu toate repețitele noastre invitații, nici până azi n'au binevoit a ne achita sumele ce datorează depe urma vînzării «Furnicii»:

Remus Iliescu, din Akerman (Cetea Albă). După ce a primit două mii foi, a trimis o scrisoare că dînsul este inginerul șef al orașului, nu depozitar de ziare.

Niculae Ionescu, gara Golești.

Nae Ionescu, Buftea (gară).

Ion Zărnescu, Câmpu Lung.

Ion Ionescu, Gara Titu.

Jeanette M. Weiss, Tulcea.

Clara Bacal, Săveni.

Jean Meirovici, Podul Iloaiei.

Niculae Mentzeanu, gara Tâmba.

Petrică Apostolescu și Magaliu, București. Doi pungăși obraznici. Trimis scrisoare că au expediat garanția cerută și nici gînd n'aveau. Dela început n'au plătit nicio foaie.

Negreanu, actualmente în Tecuci, fost tovarăș cu Dumitru Ionescu, la Brăila. Cel din urmă, fost depozitar la T-Severin, dispărut fără urmă.

Numărul viitor va fi pus în vânzare, Luni, 10 Noiembrie.

Dialog.

— Femeia la casa omului e o comoră...

— ... după care umblă toți s'o desgroape!

— Mucleș: nu'mi placi deraiezi. Cum o să desgroape o femeie vie?

— O femeie vie care îngroapă fericirea bărbatului legitim!

— Mersi! Trebuie însă să știi că ideile în doliu nu te prind.

— Chestie de modă. De ce eu, cioclu de meserie — cum spuseși tu — mi-aș permite să fiu mai vesel decât tine?

— Existența e scurtă...

— Ca și rochiile cucoanelor: ți se văd genunchii prin pantaloni și tot n'ai împlinit anii de pensie! Ascultă, Mucleș: ai tu ideie că o ideie în doliu, tocmai fiindcă e în doliu îți dă dreptul să petreci, să te distrezi?

— Cin' ți-a spus, mă bazaconia asta?

— Păi tu n'ai observat?... De cînd lumea e lume, cei cari au mai multă trecere la femei sunt melancolici.

— Confunzi amorul cu mila către aproapele... Ia și citește Evanghelia.

— Ce aproapele, mă?... Mai aproape ce sunt eu de nevastă mea... Ei bine, n'are deloc milă de mine!

— Ce spui!

— Eu nu spui nimic: de obicei ea pâlăvrește.

— Și ce spune ea?

— Depinde... depinde de ce-o întreb eu. Paregzamplu, azi dimineată...

— V'ăți bătut?

— Ei așa! Bătea s'a desființat și n'alegeri.

— Cum ziseși: azi dimineată?...

— Azi dimineată stam la masă, în sufragerie. „Dragă nevastă — mă adresez eu ei, frumos și cu vorbă liniștită...”

— Rău ai făcut: linguirea atăță chiar animalele...

— Ce tot îi dai zor cu Doamne ajută? Oi fi eu animal, dar la mine în casă n'a intrat încă lin...

— ... gușirea! Nu-ți-ai apucat nevasta niciodată de gușe?

— Ho!... lasă-mă să isprăvesc. — Ii zic: „Dragă nevastă, atîta lux îmi permit și eu să sorb o cafeluță cînd mă scol. Cu toate acestea... gușă, te rog nici n'a văzut culoarea zahărului!...

— Cunosce scena. Ea se rățoește...

— ... eu cuvintele: „Inadins nu'i am pus zahăr. N'ai spus tu să fac economie ca să ai cu ce-mi plăti datoria dela croitoreasă?” Am plecat...

— ... amărit ca și cafeaua, pentru ca la rândul tău să mă amărăști și pe mine? Mersi și adio!

Studiu restudiat.

Cocota e cea mai plăpândă floare: trăește ziua ca să se vestejească noaptea... mai știu eu prin ce „șamburu separe“. Negustoreasa de plăceri își vinde viața... pentru plăcerea altora.

A existat de când lumea și va exista până la sfârșitul ei. Cocotele din antichitate sunt și astăzi celebre... prin frumusețea lor. Mai toate au servit ca „model“ artiștilor pictori sau sculptori. Cine știe dacă însăși Venus de Milo n'a fost o cocotă... care și-a pierdut brațele încolăcite pe după gâtul autorului statuei?

Cocotele antice — vorbesc de cele la modă, prietene intime cu toți savanții depe vremurile acelea — își scriau „taxa“ p'un zid, la care amatorii veneau să sgăiască ochii ca naivii la jocul de bursă.

Astăzi, așa ceva nu se mai poate. Toate zidurile au scris pe ele: **Murdăria oprită**. Contravenienții vor fi pedepsiți conform legii. Astăzi cocota n'are timp de pierdut cu Justiția, care precum toți o știți, e oarbă. Cum o să-i poată ea prețui grațiile dacă nu vede?

Tariful cocotelor bucureștene e în suși „tariful“ trăsurilor în cari ies să se plimbe pe calea Victoriei, la Șosea sau str. Lipsani. Cu cât birja e mai luxoasă, cu atât tariful e mai ridicat. Mai ales dacă-i trăsura muscălească atunci trebuie să plătești și Peunucul depe capră!

Ea e cocotă prin vocație. Și de ar fi vrut să fie altceva, n'ar fi putut: sunt familii în care te naști cocotă cu aceeași siguranță cu care se spune, de exemplu, că „Românul se naște poet“.

Trăește din ceeace de obicei vinde o cocotă; și nu scump; cu toate că marfa lor e cam aceeași pretutindeni. În această privință, destinul cocotelor grozav s'aseamănă cu al florilor: cumpărată dela o țigancă, aceeași floare costă mult mai scump dacă te duci s'o cumperi dela un grădinar pișicher, care a avut grija s'o orneze jur-împrejur c'un petic de hârtie albă, tăeată și găurită în forma dantelei.

Umblă mult, din care cauză și ține foarte mult la picioarele ei. Dovadă următoarele vorbe, pe care le spune ori cui își dă osteneala s'o asculte „Picioarele mele sunt așa de prețioase că le țiiu în casa de bani“.

Bineînțeles că majoritatea clienților surâde sau dă din umeri ca niște indivizi obligați s'asculte palavrele unei femei ționite. Cu toate acestea cocota spune adevărul. Căci ea, ca multe alte consore ale ei, păstrează banii dați de

clienți în aceeași pereche de ciorapi în care își vără picioarele — ciorapii îndeplinind rolul casei de bani de prin birourile bancherilor.

Ala orator !..

Distinsul avocat Ciupercă, care a trecut de mult vârsta când vederea unui ciorap bine întins pe un picior de femeie tânără sgândără nervii mai cu folos de cât o baie de electricitate urmată de masaj — avocatul Ciupercă s'a făcut celebru pledând procese de divorț.

Era pe vremea când se fixase prima dată la care trebuia să se facă alegerile pentru întâiul Parlament al României Mari.

Una din cliente, pe care el o divorțase de bărbatu său, femeie tânără, frumoasă și durdulie — cele urâte nu cam au obiceiul să divorțeze! — îi trimite un bilet prin care-l pofteste să vie a doua zi ora zece din noapte, la hotelul Cutare, unde-i va plăti onorariul convenit.

D-nul Ciupercă a înțeles — că nu de geaba a ajuns el vârsta de șezezece ani, sănătos la minte și corp. Imediat dă fuga la Răpciugă, medic celebru ca și el. Doctorul încuviințează încasarea „onorariului“. Pentru mai multă siguranță, însă îi dă o pastilă pe care s'o înghită cu două ceasuri înainte de întâlnire.

Seara, după masă, d. Ciupercă a spus nevastei sale, femeie cam de aceeași vârstă:

— Eu o să mă reped puțin ca să fac act de prezență la întrunirea tachiștilor. Nu de altceva, dar când vor veni „ai noștri“ la putere, mi s'a făgăduit sigur un post de ministru plenepotențiar.

Madam Ciupercă, soață calmă, dă din cap afirmativ:

— Bine, dragul meu, dute, dacă zici că interesul tău e la mijloc.

Ciupercă se îmbracă repede, înghite pastila — și p'aci ție drumul!

La hotelul Cutare în loc de clientă a găsit un bilețel prin care doamna îl ruga s'o ierte că n'a putut veni, fiind ocupată cu rezolvarea unor afaceri urgente, amânând întâlnirea pentru a doua noapte.

Pretextul cu întrunirea publică fiind o minciună născocită de el. Ciupercă, desilusionat, s'a întors acasă și s'a culcat. Dar n'a putut să doarmă: pastila lui Răpciugă îl reținutise cu de două ori douăzeci de ani!

Văzând că nu-i chip altfel, se scoală, trece alături, în odaia de culcare a nevastei-și.

— Tu iești, dragă? întrebă madam Ciupercă pe jumătate adormită. S'a spart întrunirea?

— Nu. Am plecat mai de vreme, știind că ție urât singură acasă.

— A fost frumos?

— Splendid! — se vără el sub plapumă. Apoi îmbrățișându-și femeia:

— A vorbit Titulescu, Xeni, Averescu... mai mulți; dar ca Take Ionescu nici unul! N'ai ideie cum te electrizează vorba lui! (Țoc! Țoc! — își pupă el nevasta și pe o parte și pe alta.)

De atunci a trecut o lună și mai bine. Scena nu s'a mai repetat. Cu toate acestea, de câte ori vine vorba de d-nul Take Ionescu, madam Ciupercă oftează:

— Așa orator zic și eu: cu elocvența lui e înstare să învie și un mort!

Nae D. Țăranu

GREVA GENERALĂ

*Era de prevăzut, fatală,
Ca și un adevăr etern:
Când generalii la guvern,
Și greva este.... generală.*

*Insă de greva bolșevistă
Eu nu am teamă, ba fac haz,
Căci mă tortură alt necaz,
O altă grevă mult mai tristă.*

*De-a grevii grea amenințare
Mă sinchiesc foarte puțin,
Imi tae apa? Voi bea vin!
Nu'mi mai dă gaz? am lumânare!*

*De loc, de loc n'am palpitații
Că cheșeristul fioros
Amenință. Eu merg pe jos,
Fără de tren, macaz sau stații.*

*Dar, vai, o grevă crudă vine
Pericol de ne'nălaturat,
Simt greva că s'a declarat
In însăși fința mea, — în mine!*

*Ni s'a bolșevizat stomacul
Și să digere nu mai vrea
Decit cacao cu cafea,
Decât iaurlul și spanacul.*

*Oh, sunt în culmea suferinții
Că nu pot mesteca măcar
O păstrămioară la grătar,
Punindu-mi-se'n grevă dinții.*

*O și mai dureroasă grevă
Presimt. E un... factor principal
Ce-ar vrea să mă facă muscal,
In lupta mea cu blonda Evă.*

*Azi mădularele'mi bătrâne,
In cari — atât m'am încrezut,
Greviste toate s'au făcut.
Fidel doar unul imi rămâne.*

*E inima! E tot curată,
Tot tânără, plină de foc...
Dar dacă vrea să-și bată joc
Și inima de mine — odată!?*

*Un vechi copac secat de sevă,
Ce pot eu oare să mai fiu?
Doar lemn pentru cioplit sicriu...
Când inima s'o pune'n grevă...*

Cyrano.

MARTIRII SF. DUMITRU — ÎN CAPITALĂ

- Cât cereți?
- O mie lei.
- Pe lună?
- Nu... numai ca să vedeți apartamentul.

Desen de F. Șirato

RĂZBOIU LA MAHALA

— Ai auzit fă, Marișo?... Ci-că armata noastră a expus la Filaret un tun luat dela bolșevicii ungurii, care bate la șeaisprezece kilometri...

— Nu mai spune, conică! Și cu ce bate: cu palma ori cu ciomagu?

Desen de F. Sirato

CUTIA CU GUNOAE GURA LUMII

Fost elev într'un «liceu particular», ultima clasă. Războiul l-a surprins tocmai când «papa» îi comandase o nouă «uniformă» — uniforma cea mai «șic» din «învățământul privat». Croitorul fiind mobilizat, haina școlărească a rămas în stare de «proect», postavul destinat ei fiind luat de familie ca să fie transformat într-o rochie pentru «maman». De-atunci ex-elevul e obligat să umble «civil», întrebuițând, din cauza lipsei totale de import, «smokingul», fracul și redingota, prealabil asortate ca «veston» și «jachetă» — ceea ce nu'l împiedică să fie unul din «eleganții» căei Victoria. Caracter: «băeat de treabă» — dovadă că «maman» îl ia aproape zilnic s'o plimbe.

„Maman” e o cochetă fără nici un respect către vârsta ei înaintată. Se îmbracă și se pudrează ca o demimondenă gata să plece în vizită la vr'un «amant de inimă».

Capul familiei, «șeful» — cum îi zic chiar partizanii săi politici — e o figură oarecare: «Am mai văzut-o undeva, dar nu știu undel» — atât de răspândite sunt mutrele banale cu pretenții de solemnitate. Fond material: una sută mii de lei venit anual. Fond moral: zero. Fiecare trăește de capul lui, lăsând casa pe mânele slugilor, devenite stăpâni. Se'ntălnesc numai la masă, adevărat «tête à tête» de surdo-muți.

Ora prânzului. Familia lucrează pe tă-

cute, ca hamalii din porturi, când conștincios conținutul farfuriilor spre gurile căscate atât cât trebuie să intre mâncarea. Liniște aparentă — atmosfera încărcată cu electricitate, prevestitoare a furtunei care se apropie.

Șeful, începând să se scotocească prin buzunare. — Dă unde dracu am pus-o?

Soția. — Ce?

Șeful, răstit. — O să vezi acum ce!

Pauză.

Șeful, enervat. — Adineaura am umblat cu ea... (Către fiu-său.) Scumpa noastră odraslă, nu zice nimic?

Fiul. — Papa...

Șeful. — Sssst!... Mai ai și îndrăzneala să spui că nu e așa?

Fiul. — Papa, zău...

Șeful. — Știu... ai dreptate: nu tu, măta e vinovată!

Soția. — Eu?!

Șeful. — Educația... E-hei, mare lucru'i educația!

Soția. — Poți să'mi spui...

Șeful. — Ba bine că nu, doamnă: un singur copil ai avut și nici p'acela n'ai fost în stare să'l crești!

Soția. — Paregzâmplu!

Șeful. — Răbdare... o să'ți probez chiar acum. Uite-o! (Scoate din buzunarul dinnăuntru al hainei o scrisoare pe care o întinde soției.) Poftim... citește și ai să te convingi. E dela un prieten... un prieten moșier care stă la țară și nu mă'ntălnesc cu el decât la club, când vine în București. Fiu-tău îl cunoaște.

Fiul. — Îl cunosc și eu?

Șeful. — Nu face pe prostu! Ți l-am recomandat acum o lună: Georgescu... Domnul pe care l-am întâlnit la Palatul Poștelor, când am intrat să dau o telegramă. Adu'ți aminte bine... Așa care ți-a spus: «Frumos băeat! Păcat că nu e fată!»

Fiul. — A, da...

Șeful. — Dela el e scrisoarea. (Soției. Ce tot silabisești?... Citește odată, că nu e lungă!)

Soția. — Am citit-o.

Șeful. — Tare... ca s'audă și domnișorul.

Soția. — Crezi că e absolută nevoie?... Bine... mă supun. (Citește.)

Prieten

Nu ne-am văzut de mult; în schimb am văzut pe fiu-tău, aseară: era c'o babă... o babă dată dracului și cu pretenții. Bravo! să-ți trăească! De tândr s'a dat la pescărie!

Șeful. — Ai auzit, musiu?... Cu cine erai?

Fiul. — Cu maman.

Șeful. — Nenorocitul, mărturisești?!

Soția. — Da... și ce lucru mare? O mamă n'are dreptul să iasă să ia aer, însoțită de fiul ei?

Șeful. — Nu, doamnă...

Soția. — De ce, mă rog?

Șeful. — Fiindcă nu știi să te'mbraci, îți compromiți băeatu...

Soția. sărind de pe scaun. — Nu-ți permit! Vezi întâi de time. Știu tot!

Șeful. — Nu și ce știe lumea.

Soția. — Știu tot... știu chiar și ce știe lumea! Îmi faci morală?... Cine? Domnu care are amantă...

Șeful. — Eu?!

Soția. — Nu'ți e rușine! Om bătrân să te'ncurci c'o fată de șaptesprezece ani!

Șeful. — Eu?!

Soția. — Și dacă ai proceda ca pisica, măcar, careși îngroapă murdăria!... Nu: domnul iese cu ea la braț... ca să vadă toată lumea.

Șeful. — Nu-i tot una...

Soția. — Sigur. Eu n'am voe să mă plimb cu copilul meu: e imoral; domnul însă poate să se așeze c'o cocotă... c'o cocotă careia i-ai putea fi tată!

Șeful. — Tocmai... eu pot să fac asta... eu nu compromit pe nimeni: toată lumea știe că n'avem fată. Pe câtă vreme tu... Mai citește odată scrisoarea! (Iese trântind ușa, indignat.)

Năiță Idiotu

„Furnica” 12 pagini 75 bani

Numărul viitor va fi pus în vânzare, Luni, 10 Noembrie.

MUCURI DE IDEI

— Original. —

Cronica financiară.

Cauza principală a scumpirei traiului : «E prea mult numerar pe piață!» — se vaită toți.

Când gunoiul umple curtea de nu-ți mai poți trage sufletul, îl strângi în cutii și aștepti cărușasul să-l care la maldan.

Banii fiind prea mulți, gospodarii financiari s'au grăbit să-i strângă în cutiile poreclite „bănci“, ca de acolo să-i care la „bursă“, maidanul pe care zilnic se speculează „acțiunile“.

Nimic nu se constituie mai ușor ca o bancă : ieși milioanele ... altora — și gata! În schimb, le dai un petec de hârtie frumos tipărit, botezat „acțiune“. Acest nou soi de „paspарту“ financiar, îți dă dreptul să jefuiești vecinii, rudele sau cunoscuții, la orice oră din zi și noapte, vânzând acțiunea de două și chiar douăzeci de ori cât ai plătit-o. «Are viitor mare!» — exclamă în gând Gură-cască, căutând la răndu-i să le revindă cu aceeași beneficii. Decit, am văzut înființându-se bănci cu scopuri industriale, ale căror acțiuni au crescut de patru ori chiar, după o săptămână. Cu alte cuvinte, capitalul vărsat de zece milioane și-a ridicat valoarea la patruzeci de milioane. De unde se pot plăti dobânzi pentru patruzeci de milioane când noua bancă nu posedă nici o fabrică, nici măcar un ciocan—asta se va vedea peste câțiva ani. Vom păți și noi ca germanii triumfători în războiul dela 1871. Cu cele cinci miliarde luate despăgubire dela francezi, au înființat uzine peste uzine, felurite fabrici, ca după cinci ani să dea un faliment colosal din cauza supraproducției și proastei calități a mărfii pusă în comerț.

Deocamdată, noi ne înecăm în „acțiuni“. Cămătarul, care înainte de război se mulțumea c'o dobândă de 2 lei la pol pe săptămână, azi este stimat de toți concetățenii săi, fiindcă, jucând la bursă, în douăzeci și patru de ore câștigă triplu de ce câștiga atunci în șapte zile. Și toate aceste jafuri pe spinarea războiului. Ce-o fi sughițând eroii rămași morți pe câmpul de luptă!

Eu nu văd încă financiarul care într'adevăr va săvârși o „acțiune“ bună scăpându-ne de puzderia acțiunilor ... pe hârtie. O să se ieftenescă traiul când nu va mai fi bani pe piață! Asta mi-aduce aminte pe unul care avea un heleșteu și se plângea la toată lumea că n'are cui să vândă peștele; iar când găsește, îi dă un preț de nimic. Un prieten, economist distins, i-a explicat: «Tu singur îți depreciezi valoarea mărfii: ai prea mult pește. Cu cât vei avea pește mai puțin, cu atât peștele, găsindu-se mai rar, se va vinde mai scump». Omul, lacom, s'a apucat de a

Cu ocazia alegerilor. — O afacere de onoare.

— Domnule, m'ai insultat și ți cer reparații!

— Bine, domnule: găsește dumneata zidaru, că plătesc eu!

Desen de F. Șirato

prins tot peștele: l-a rărit până n'a mai rămas unu. Din care cauză—potrivit principiilor economistului— după o lună, traiul i s'a ieftenit grozav: n'a mai avut ce mânca!

Va veni un timp când actualele acțiuni, nemai având pe cine specula, vor face concurență hârtiei maculatură vânzându-se cu kilogramul pe piață. Tăetorul de lemne va cumpăra cu zece bani o bucată de brânză înfășurată într'o acțiune de zece mii de lei. Atunci să vezi ieftinirea traiului!

*

Mica publicitate.

Tânăr, fizic plăcut, distins și cult, do-rește căsătorie c'o domnișoara la fel. Eventual chiar săracă. Seară poate pleca să doarmă în familie.

Asasin, absolut al Ocnelor Mari, cantă de lucru. Omoară fără zgomot. Certificate dela toți judecătorii de instrucție din țară.

S'a pierdut un buget slab, piper-nic, în etate ca de trei ani. Cine îl va aduce d-lui Brătianu, după alegeri, va primi drept recompensă un loc viran în viitorul minister.

Caut doică stearpă pentru înțarcatul unui vițel de două luni. Mergere la țară.

Un manifest.

Mucleş și-a pus candidatura la Senat. Fiind beat pe stradă și văzând că o grămadă de lume se ține după el, a profitat de ocazie: în loc să se ducă să se culce acasă, i-a târît pe toți pină la tribună, unde au iscălit o hârtie în care declarau că „Mucleş e alesul lor.“

Când s'a trezit a doua zi, era prea târziu: ceasurile trei după amiază, ora când toate spriturile sunt calde. Neavând încotro, s'a apucat de-a ticluit următorul manifest pentru:

In ajunul lui St. Dumitru.

Nea Iancu. — Bre, bre, uite cum se îmbulzesc chiriașii când casa e frumos mobilată!

Desen de F. Sirato

CETĂȚENI ALEGĂTORI!

Programul meu... am dat să-l facă. Nu vă făgăduiesc nimic, fiindcă... n'am obicei să mă țin de vorbă. Țara are nevoie de oameni cinștiți... ca să poată învăța pungășii. Atât! Votați pe Mucleş și n'aveți să regretați... decât după ce'l veți alege. Semnul buletinelor mele e «un măgar». Ca el, s'ajungă toți cari vor vota contra mea!

Mărire și mizerie.

El e „tapeur”. Ziua, noaptea, întinde mâna în dreapta și în stânga. Și toți îi dau: are hainele așa de frumos croite!

A văzut lumina zilei—vorba vine!—lângă o lampă care fumează pe măsuta

de noapte, mărind și mai mult paliditatea femeii în durerile nașterii. A venit pe lume la ora când toți jucătorii pasionați se ruinează, pontând restul ce le-a rămas p'o singură carte, că doar se vor „reface”. A venit, și ca tei a pățit!

Și-a perdut averea la masa verde, dar i-a rămas obiceiul... să nu muncească. Astăzi, trăește din mila foștilor lui colegi de „bacară”. O convorbire cu el costă mai scump decât chiar o telegramă, socotind că după cinci minute de pălăvreală „te-atacă cu un pol”. Și aproape nimeni nu-l refuză, gândindu-se că i-se cuvine ceva și individului de pe urma căruia mulți din ei s'au procopsit.

Unii, membrii de curând ai clubului, fac însă „mutre”, chestionându-l asu-

pra modului de întrebuințare a banilor ce ei dau, mai mult de silă, colegului scăpătat.

Așa, ieri, întâlnind pe Georgescu și spunându-i:

— Monșer, fii bun, te rog, și dă-mi douăzeci de lei, că mi s'a urât cu viața!

Georgescu, cam supărat, i-a răspuns:

— Și ieri mi-ai cerut și ți-am dat, asigurându-mă că vrei să te omori.

— Eu nu zic nu! — aprobă convins el, rămas cu palma întinsă. Astăzi însă îți cer pentru înmormântare: ce vrei să-mi putrezească în casă cadavrul?

El e „tapeur”. Ziua, noaptea, întinde mâna; și toți îi dau. Ghinionul lui că nu s'a născut caracatiță: cu atâtea mâini ar fi putut ajunge din nou milionar!

Nae D. Țăranu

De Sf. Dumitru

Se caută o încăpere pentru ziarul „Înălțarea”. A se adresa d-lui Ovid Densușianu.

„Înălțarea”

Domnule Densușianu,
Nu ai să găsești
Ca să ți muți organul
Prin aști București

Casă-așa înaltă
Și impunătoare,
Pentru o gazetă
Cu titlu *Înălțare*.

Deci, mut-o îndată
'N Turnul Eiffel, ori
Pe la New-York cată
Uu „zgârâienori”.

August Prostu

Față cu ridicarea continuă și nejustificată a cheltuelilor — nu-mai tiparul ne costă de douăsprezece ori mai mult, decât îl plăteam înainte de război — am fost siliți ca dela 19 Septembre să mărim prețul la 75 bani foaia. În schimb vom da o „Furnică” și jumătate, adăogându-i încă patru pagini.

Așa dar, cititori, dela acea dată cereți „Furnica” în 12 pagini și n'o plătiți mai mult de 75 bani, în care se coprinde și câștigul de 25 la sută acordat vânzătorilor.

„Furnica” 12 pagini 75 bani

CUSUTE CU AȚA ALBA

Știam, până astăzi, că au fost în grevă, pe rând, chelnerii dela Terasă, tramvaele comunale și lucrătorii de la compania barometrică. La Paris, după cât scriu ziarele, până și actorii, pisicile dresate și artistele de la Moulin Rouge s'au „sindicalizat”, cerând—ce puteau să ceară? mărirea salariilor și reducerea orelor de muncă...

În România nouă, a noilor moravuri politice, e la ordinea zilei o altă grevă: greva opoziției. Agenții electorali, afară de cei „oficiali”, au încetat... lucrul. Campania în vederea alegerilor stagnează dela o vreme mai abtîr ca lucrările Conferinței de pace sau ca circulația c. f. reului de sub dubla direcție (opusă!) a d-lui inginer Speriețeanu dela gara de Nord și a „frachelui” Bohățel din „Conziliul dirighinte”...

Auzisem până acum chiar și de greva... popilor, cu toate consecințele ei grave pentru înmormântări, nunți și alte nenorociri. Nu-mi venise în minte însă că se pot pune în grevă și pungașii de buzunare. Și cu toate acestea e adevărat! O asemenea mișcare „sindicalistă” a avut loc acum câțva timp la Varșovia, și despre ea vorbesc — nu fără oarecare admirație, — ziarele engleze.

Ași fi înțeles mai ușor, nu e vorba, o grevă a spărgătorilor, ca un semn de protestare împotriva noilor modele de case de fier ale fabricii... (vă rog, treceți pela administrația „Furniceii”) — după cum așa fi priceput și o grevă a hoților din trenuri, pentru cari ultimile reforme, — menite să înlăture inghesuiala de pe coridoare, — sunt un adevărat atentat la libertatea profesională.

Dar o grevă a „pick-pocketilor”, când n'a intervenit nici o schimbare în confecțiunea buzunarelor, și când ceasornicile și-au încincit valoarea? Nu e o grevă absurdă?

Nu. Și pentru a vă convinge n'aveți decât să dați citire moțiunii de mai jos, votată în unanimitate de Asociația pungașilor de buzunare din Varșovia. Iată moțiunea:

„Asociația pungașilor de buzunare din Varșovia face cunoscut că membrii ei au încetat orice activitate din cauza taxelor prea mari pe cari le ridică poliția. Ani de-arîndul pungașii de buzunare au fost jumuliți de agenții forței publice, cari pretindeau jumătate din beneficiile celor dintâi. Ei bine, poliția vrea să oprească de azi înainte trei sferturi din ceea ce agonisim cu osteneala și riscul nostru propriu. Această situație nu mai poate să dureze, de aceea, până când dispozițiile luate

Sictira XV

Țara'i militarizată de la Tisa pân'la Nistru.
Chiar ca moașă ți se cere măcar gradul de wagnistru
Ca s'ajungi copist la Culte, sau inspector la tramway,
Trese de sergent la mâneci cel puțin trebuie s'ai.
Poți să fii burduf de carte, vestit și 'n străinătate,
Un maior îți ia catedra dela Universitate;
Iar un colonel, chiar d'ăia ce'n război s'au învățit,
Dacă are gust, devine astăzi și Mitropolit!
În guvern doar generalii sunt admiși acum de Vodă...
Ce ne facem noi țivilii, reformati și scoși din modă?
Frați țivilii, am o idee! Fiind mai mulți, suntem maitari...
Jos sacoul și jacheta: să ne facem militari!
Când ne-om travesti cu săbii, cu chipiuri și mantale,
Slujbele 's iar ale noastre, plus diverse trufandale,
Lemne, zahăr și sardele, doar cu jumătate preț,
Dame după noi s'ar ține, ca copii după Meț...
Vreți să ușurați povara vieții care e enormă?
Să vă deghizați cu toții, frați țivilii, în uniformă!
Astăzi ne dau brinci gardiștii, facem cozi la măcelar,
Măine — fleici și mușchiulețe! Măine mă fac militar.

Contele de Tekirghiol

de poliție nu vor fi ridicate, declarăm greva generală”.

Iată cum stă chestiunea cu greva pungașilor de buzunare din Varșovia. Și acum vă întreb dacă, nu se pot face unele comparații cu privire la afacerile noastre interne? Să presupunem, de pildă, mâine-poimaine, o mișcare a speculatorilor pentru motivul binecuvântat că „permisurile” de „ungere” a osiilor de la vagoane îi costă așa de scump, încât meseria de exploatator al lipsurilor publice duce, fatal, la faliment... Sau să zicem, spre exemplu, că vor amenința, cu... încetarea lucrului, simpaticile noastre cunoștințe dela „Modern”, „Maxim” și „Majestic”!... Ce, n'ar avea dreptate? Dar dumneavoastră nu vedeți ce concurență neleală li-se face din partea „cucoanelor de treabă”?

Să nu vă mire, deasemeni, dacă veți auzi vorbindu-ce, în curând, de vreo mișcare grevistă a acelei categorii de cetățeni, cărora li se spune de obicei ori „damblagii”, ori „oameni veseli”, ori „cheflii”, — numai „bețivi” sau „alcoolici” nu. Într'adevăr, noul nostru ministru al finanțelor ne amenință foarte serios cu un impozit pe alcool. De geaba toate argumentele sprițomanilor, că principiile democratice exclud birurile pe articolele și „damele” de consumație. În zadar s'au opus viticultorii și fabricanții de lichioruri, protestând împotriva unei angarale care împiedică desvoltarea uneia din ramurile cele mai productive ale bogăției naționale. Vom avea impozit pe alcool!

Bietul nostru șampion al mișmașului, nenea Iancu, amenințat în

chip serios să plătească mai multă dare către Stat, decât plătea odinioară „nababul” Gheorghe Cantacuzino!

Și nu va trece multă vreme până când, vă veți întâlni pe stradă, cu un om palid, zdrențeros, abia ținându-se pe picioare, în care veți recunoaște, cu oare care greutate, pe fostul milionar Costică Blegescu, proprietarul unor întinse moșii din Oltenia.

— Ce e nene Costică? îl veți întreba. Ai jucat la Monte-Carlo? Te-ai apucat să mănânci în fiecare zi la Continental? Ți-ai lăsat averea într'un grajd de cai de curse?

La care, umbra de om îți va răspunde, dând din cap:

— Nu, dragă, dar aveam prostul obicei de a lua câte un aperitiv înainte de masă. Impozitul pe alcool m'a distrus...

Și iată cum Statul va demonstra că „alcoolul” e în stare să „ruineze” chiar un om sănătos tun.

Sandy

Revista „FURNICA”

Proprietar: N. D. ȚĂRANU

Apare de două ori pe săptămână: Lunea și Vinerea

Prețul: 75 bani foaie

Abonamentul: 75 lei pe an; 38 lei pe șase luni; 20 lei pe trei luni, plătit înainte prin mandat poștal.

Adresa: Revista „FURNICA” — București

Se primesc anunțuri după învoială, socotite cu linia sau ilustrații cu legende.

- Aoleo!... lăsați-mă: v'am spus că nu vreau să votez!
- Nu se poate, musiu. Dacă nu votezi, ești condamnat la cinci sute lei amendă și n'ai cu ce plăti.
- Dar dacă votez?
- lei cinci lei.

Dama voalată

Bumbăşirii de la organul cazon al antreprenorilor ţărei româneşti 'şi-au propus să 'şi neurastenizeze cititorii. Scot în fiecare zi câte un document ca să învedereze că nu ei, ci opoziţia a pus monopol pe pîine şi pe vagoanele drumurilor de fier.

Acum în urmă au intrat noaptea în palatul regal, — că ministrul de războiu le comunicase parola sentinelor — au scotocit prin sertare şi au furat ciorna unei însemnări pe care şi-o făcuse o cocoană trimisă să isco-dească pe generalul Averescu. În ciornă, dama voalată însemnase că generalul, întrebând ce ar zice dacă 'i s'ar propune să intre într'un guvern care să facă pace cu germanii, ar fi răspuns: dacă regele îmi porunceşte să intru într'un asemenea guvern, primesc — dar nu cu mandat imperativ, ci cu condiţia ca să rămînem cu Aliatîi.

Hîrtia asta au fotografiat-o bumbăşirii şi au dat-o cititorilor ca dovadă că preşedintele Ligei Poporului a fost cu... Mackensen în timpul războiului.

Tămbălăul acum e omeric: cititorii inteligenţi au priceput tocmai contrariul de ceea ce căută să le sugereze d. Duca; Vodă a ordonat o anchetă ca să vază cine 'i-a furat hîrtia pe care 'i-o adusese curierul special — şi publicul, trivial cum e el cînd se adună la *Dacia*, o ţine într'una: dama în chestie o fi voalată, nenîşorule, dar daravera 'i e curat fără perdea!

Corigenţa ţiganului.

Străinii pe cari 'a apucat vremea prin ţara lui Ionescu-Puşcăriu nu se mai întreabă, de la o vreme, dacă s'a mai petrecut vre-un scandal — ci: cite scandaluri s'au mai petrecut azi?

Anul trecut, rămăsese corigent un fecior de ai guvernului, şi, ca să 'l urnească din clasă, s'a acordat şcoalelor un al douălea examen.

Anul acesta, se vede că a rămas repetent altă pramatie guvernamentală, căci s'a acordat al treilea examen şi se admit, de astă dată chiar elevii cari, la Iunie, căzuseră la trei obiecte.

Asociaţia profesorilor secundari s'a întrunit ca să protesteze contra sistemului acestuia de a fi obligaţi să cearnă ziua întreagă pînă să treacă toată pleava printre ochiurile ciurului.

Mandache, ţambalagiul în banda lui Ochi-Albi, are şi el un ticălos de băeat care s'a întîmplat să fie ca boierii, a rămas repetent.

Nesîtiind, însă, că au să se acorde atîtea examene cite trebuie pînă să se strecoare toţi codaşii, Mandache se duce la liceu şi se milogeşte, ca un aristocrat, să-i dea profesorul notă lui fiu-său.

Dascălul: nu.

Ţiganul: ca scaiul.

— Nu se poate, bre, prea e slab.

— Dă-i nota, boierule, că nu dai din pungă, mîncea-te-ai!

— Nu pot, cumetre.

— Dă-i-o, boierule, că n'o fi foc.

— Dacă nu se poate.

Exasperat de tenacitatea profesorului, ţiganul, după ce se mai roagă, trînteşte argumentul irezistibil:

— Ascultă-mă, dom' prifisor: dă-i nota, că s'a spurcat băiatu la carte — şi e păcat de Dumnezeu!

Gewalt!

Dacă o mai vorbi un Brătian, să ştiţi că liberalii cad de la putere, cu toată apa generalului Văitoianu.

Mă rog:

A vorbit Vintilă pe şoseaua Panteimon — şi, tocmai pe cînd se bătea cu pumnul în piept ca să arate de unde porneşte afecţia pentru Banca Românească, s'a pomenit cu o felie de dovleac că vine caldă în atingere cu nutra dumisale;

a vorbit Ionel la Brăila — şi cînd să plece din gară ca să primească, la Bucureşti, raportul generalilor lăsaţi să-i ţie locul, a năvălit poporul să 'l sfîşie ca îmbrăţişările;

a vorbit, în sfîrşit, Dinu, în Muscel, recomandînd auditoriului să strîngă rîndurile că ne copleşeşte Bercovici — şi de atunci e scandal în Europa. Opoziţia denunţă, pe el şi pe ai lui con/ra/i, că sunt contra articolului 5 din tratatul cu Austria; ziarele ovreieşti apar cu ilustraţii în cari se arată e-vreii spînzuraţi în capitala regatului, iar U. E. P. nu mai pridideşte cu vaietele că pornesc şi la noi pogromuri ca cele de cari îi scăparăm în propria lor ţară.

Incet, treptat dar solid ne îndreptăm spre regimul sovietelor — cu toată cişmeaua generalului dela interne. Şi, să fac o profeţie: cînd va fi să fie, dacă va fi să fie, Bella Kunul respectiv de la U. E. P. are să iasă, cum s'a întîmplat în Rusia, în Ungaria şi pe ori unde s'a restabilit vremelnice vechiul testament. Atunci, geweldul are să răsune aşa, în cît glasul articolului 5 o să rămîie mut, cum mut e în Ukraina şi pe ori unde calcă iuful muscălesc cu muniţii şi alimente de la Aliatîi.

Marile democraţii din Apus or fi ele şi democraţii şi mari, dar nu cred că umblă după circumcisie.

În cabinetul unui medic cu tariful ridicat:

Doctorul: — Pleci fără desert?

Clienta. — Mersi. Nu voiu să pui nouă luni ca să 'l diger!

Prapurcic

Numărul vîltor va fi pus în vânzare, Luni, 10 Noembre.

BRAŞOAVE

Alegerile parlamentare dovedesc totdeauna că fruntaşii politici fac să intre în Cameră mai ales pe oamenii lor de anticameră.

Un anunţ din «Universul»:

«Dăm din societatea bună, 35 ani, excelentă gospodină, doreşte căsătoria cu domn şi cu copii, situaţie frumoasă. Răspundeţi ziar «Distinsă».

Vei fi poate distinsă, madam, dar eşti desigur o conrupătoare de minori; căci a dori să te măriţi şi cu un domn şi cu copii în acelaş timp, este un act de imoralitate nemaipomenit.

Oconiă vine dezolată la duhovnicul său.

— Taică părinte, am făcut un păcat mare.

— Spune, fiica mea, Dumnezeu e milostiv, cînd mărturisirea e sinceră. Ce-ai făcut?

— Am făcut dragoste cu un ofiţer francez.

— Nu 'i nimic, ofiţerul francez e un aliat d'ăi noştri şi un creştin, iar actul dragostei e lăsat de bunul Dumnezeu pentru ca lumea să se prăsească.

— Vezi că, sfinţia ta, n'am făcut dragoste ca toată lumea, ci aşa cum a vroit gustul pervers al franţuzului şi eu am avut slăbiciunea să 'l satisfac. Ah, mă simt mare vinovată!

— Povesteşte cum s'a întîmplat şi nu te îndoii de clemenţa divină...

Cu suspine innăbuşite de oroare şi de căinţă, penitenta istorisî în cîteva cuvinte o scenă de voluptate, pe care cea mai elementară cuviinţă ne opreşte să o reproducem chiar în frivola «Furnică». Apoi, imploră:

— Ca să ispăşesc acest păcat, ce osîndă 'mi dai părinte? Ce 'mi dai?

— Să 'ţi dau 69 de mătăanii? 69 de zile de post şi rugăciune? ştiu eu ce să 'ţi dau? Mi-e imposibil să mă pronunţ, oiţă rătăcită, căci pe vremea cînd eram şi eu tinăr nu se pomenea d'asemenea blestemăţii! Vino săptămîna viitoare să 'ţi comunic rezultatul căci trebuie să consult pe Prea Sfinţitul Episcop...

Venerabilul popă scrisese imediat un raport confidenţial Episcopului respectiv, arătînd că femeia X. a făcut aşa şi pe dincolo şi întrebînd ce să 'i dea.

Răspunsul telegrafic al Prea Sfinţiei Sale:

«Înainte de război, pentru aşa ceva, eu dădeam unei dame cinci poli. Azi însă, potrivit scumpirei traiului, las la aprecierea sfinţiei tale».

Simplex şi cuviosul preot stă şi pînă'n ziua de azi cu depeşa episcopală în mînă, îşi potriveşte mereu ochelarii şi o reciteşte dar tot n'a priceput.

Păi nici noi, şi doară nu suntem băeţi proşti.

Prinţul Ghiţă

ONOARE EXCEPȚIILOR

Numai când sunt stări excepționale, se poate judeca cu adevărat importanța excepțiilor. Când nu sunt stări excepționale, de pildă cam excepțională este o perioadă electorală, atunci n'ai nevoie să faci nicio excepție, când dai alarma la gazetă împotriva, să zicem așa, a comerțului banditesc. Dar, când o asemenea stare excepțională se produce, atunci este de cea mai mare urgență și prudența să iei în brațe pe: „onoare excepțiilor”.

Vei zice dar, cu „Viitorul”: — „Sunt negustori și negustori. Am fost dintre ziarele care am aprobat și am susținut campania contra negustorilor speculanți. Dar sistemul generalizărilor, în această chestiune, ar fi nedrept și dăunător comerțului cinstit, cu tradiții de corectitudine și de probitate profesională”.

Deci: „onoare excepțiilor!”
Acuma ați înțeles, „Viitorul” nu ne indică nici măcar în mod vag, cam pe cine anume socotește el printre „excepțiile onorabile”. Această rămâne să se vadă mai târziu, după alegeri. Alegerile vor fi proba de foc, prin care trecând, orice negustor, va dobândi dreptul de a se prenumăra printre „excepțiuni”. Și, desigur că orice negustor, fie că se respectă, fie că nu, va ține să fie clasat în această categorie, pentru ca sub scutul ei cu atât mai la îndemână să-i fie specula și spoliarea consumatorului. Votând cu „ai noștri”, cu toții vor intra în excepția din care „Viitorul” se va grăbi să facă, în acest caz, a doua zi — regula generală.

Dar și consumatorul votează. Deci nuse poate ca să nu admiri și energia și spiritul de organizare cu care el duce „lupta contra speculatorilor, — luptă care a dat rezultate apreciabile”. Un compliment la dreapta și altul la stânga. Comerțul „cinstit” ajunge astfel „alături de publicul consumator”, prin trăsătura de unire pe care „Viitorul” le-o arată cu coada ochiului: buletinul de vot, — știți care.

Comerțul firește că a fost întotdeauna „alături de publicul consumator”, căci până acuma nici un pickpocket n'a inventat încă buzunăreala dela distanță, — dar „Viitorul” bineînțeles că nu așa își închipue această apropiere. El propagă fraternizarea lupului cu mielul în acelaș scop măreț și patriotic: ca și unul și altul să-și lase blana în acelaș stabiliment de argăseală liberal-națională.

Ce va fi pe urmă, știe Dumnezeu și alegătorul român de atâtea ori pățit. Aicea n'o să mai putem zice

nici măcar „onoare excepțiilor”, — mai întâi fiindcă excepțiuni nu există, și al doilea, pentru că onoarea e o marfă pe care politicianul o vinde oricând, dar n'o cumpără niciodată.

Cum o vinde, dacă n'o are? mă veți întreba. Vă rog să nu mă întrebați pe mine, ci întrebați comerțul „cinstit” care vinde făină, când n'are decât țărâte și talpă de cisme, când n'are decât carton... falsificat.

Astea toate pot să le spun eu, căruia Arțareanu nu mi-a pus candidatura nici la Cameră nici la Senat.

Ion Pârlitu.

Mihalache și Artur

Cu sistemul de obstrucțiune, pe care l-a adoptat opoziția, regatul devine ingovernabil. Nu mai poate bietul ministru nici să bea tutun, fără să se vază expus la critici amare din partea Ligei Poporului sau din partea *Rominimei*.

Și când vor sări, mîine, cetățenii indignați să potolească țîfna domnilor din opoziție, toată presa o să pornească cu gura precum că, în drumul spre democrație, am ajuns la regimul lui Bella Km.

Judecați singuri:

Văzînd că vine iarna și că d. Speriețeanu ține lemnele în pădure, ministrul de interne a chemat pe prefectii de județe și le a îmbunătățit traiul cu cîte două zeci—trei zeci de mii de lei.

Ei bine, ce credeți că a scos generalul Averescu din gestul acesta filantropic? S'a pus, domnule, cu opoziția pe bietul ministru — și dai cu: corumpătorule, risipitorule, abuzivule! Slugoi al Brătienilor! Militar, tălică? Mascară — nu militar!

Și vă întreb, acuma: ce-i pasă Averescului, monșer, cum 'și întrebuințează banul, generalul Văitoianu? Ce, are să întrebe Liga Poporului, cînd o vrea creștinul să-și puie pîngele la bocanci!

Ei comedia dracului — auzi dumneata, să nu fie omul, volnic, să-și cheltuiască paraua!

De ună-zi, altă blestemăție.

Ministrul neutru al Băncei Romînești a chemat pe d. Mihalache, șeful partidului țărănesc, și: bonjur, bonjur, l-a luat la vorbă:

— Ia ascultă, frate Mihalache, nu-ți ar face trebuință ceva hîrtie, d'alea pe care le-am găsit în lăzile Băncei Generale după ce d. Duca a gonit pe nemți din București?

— Cum nu, domnule general! Asta e: mîncîci calule orz?.

— Păi, dacă 'ți trebuie, că am căcă-

lău — că au lăsat germanii cîteva lăzi, să-ți dau și dumitale câte-va pachete.

— Mă rog, matale! Decît e vorbirea: cu ce procent?

— Ce procent, domnule! Eu nu sunt zaraf să dau bani cu dobîndă.

— Păi, cum, atunci?

— Le dau așa, dela mine.

— Degeaba?

— Ba, nu. Să îmi faci și dumneata un pastiu de bine.

— Anume?

— Să iei parte la alegeri, cu partidul țărănesc.

— De! Dar eu nu sunt de capul meu: am comitet.

— Consultă-ți comitetul, ca să facem treaba corectă.

A doua zi, Mihalache s'a prezentat cu comitetul.

— Ei? a întrebat, dela ușă, generalul neutru.

— Uite ce e, domnule general, a răspuns Mihalache, dumnealor sunt cam Toma necredinciosul. Ci-că...

— Cu paralele înaintea, dragă — a face cinstită, i-a încurajat Banca Românească.

— Adică, da-ți bănet? a întrebat unul din comitet.

— Pe onoarea mea, a răspuns ministrul.

— Și cam cît? a intrat în vorbă altul din comitet.

— Cît vă face trebuință, a răspuns reprezentantul d-lui Brătianu.

— Atunci, domnule general, a intervenit Mihalache, atunci păstrează-ți paralele, că noi, cu prețul acesta, nu participăm la alegeri.

D. Văitoianu s'a făcut verde, de ne-caz — dar, spre marea mea părere de rău, Mihalache n'a mîncat bătaie.

Și înțeleg să mă supăr eu, că șeful partidului țărănesc a refuzat niște parale cu care putea face o școală, ca să nu mai stea copiii pe mîidanuri din lipsă de localuri — dar opoziția să sară în capul ministrului că a vrut să facă un bine lui Mihalache, asta întrece orice măsură și sper că generalul Văitoianu, cum tot are oștirea concentrată pentru alegeri, o să riposteze contondent la neobrăzarea d-lui Tache Ionescu.

Auzi, dumneata, să nu poată un om, cu banul lui, să înlesnească o corporație politică.!

Unde dracu'o să ajungem cu concepțiile astea anapoda, nu știu — dar știu că am ajuns așa vremuri de jale, în cît e mai bine să tunzi căini sau să strângi oase de pe locurile virane de cît să fi ministru în ziua de azi!

Cătănescu.

Numărul viitor va fi pus în vânzare, Luni, 10 Noembrie.

„Furnica” 12 pagini 75 bani

CETĂȚENI, CE V'AȘTEAPTĂ!

Azi îi dai votu...

...Mâine îți ia... totu!

Desen de F. Sirato